

vůbec rozhodným, odpadla by eo ipso i potřeba zjistiti, kdo k počtu tomu zavládal příčinu. V řečené primární otázce uvážil pak nss:

Pořádková pokuta byla uložena podle čl. 10 odst. 4 org. zákona pro svévolné zavládání příčiny k úřednímu řízení. Zákon v odst. 4 stanoví: »K zajištění nerušeného chodu řízení může úřad těm, kdo řízení ruší, po bezvýsledném napomenutí uložiti pořádkové pokuty do 2000 Kč, v případě nedobytnosti vězení do pěti dnů a po případě naříditi, aby se vzdáli. Stejně může zakročiti proti tomu, kdo svévolně zavládá příčinu k řízení nebo je protahuje nebo bez dostatečného důvodu nevyhoví příkazům v řízení vydaným«. Jak již z úvodní části první věty tohoto ustanovení je patrné (»K zajištění nerušeného chodu řízení . . .«), má zákon na mysli provádění určitého řízení. Tak je tomu i podle druhé věty, zvláště závěrečných slov, kde zákon mluví o nevyhovění příkazům v řízení vydaným. Z toho plyne, že slova zákona: »Stejně může úřad zakročiti proti tomu, kdo svévolně zavládá příčinu k řízení . . .«, dlužno vykládati tak, že úřad provádějící určité řízení může potrestati pořádkovým trestem v zákoně uvedeném toho, kdo k tomu to řízení svévolně zavládal příčinu . . . Víže tedy zákon uložení pořádkového trestu na konstatování této svévole v určitém řízení. Stačí tedy, že k jednomu určitému řízení byla svévolně zavládána příčina. Koná-li úřad několik řízení v důsledku většího počtu podaných stížností nebo odvolání, může sice uložiti pořádkový trest jedním aktem, ale musí výslovně uvést, chce-li potrestati st-le podle cit. ustanovení, ke kterým řízením a z kterého důvodu zavládal st-l svévolně příčinu. Není tudíž podle zákona rozhodným, kolik bylo vyvoláno řízení v důsledku většího počtu stížností neb odvolání, neboť počet těchto stížností neb odvolání nerozhoduje, nýbrž rozhodným jest, kterými konkrétními stížnostmi neb odvoláními byla zavládána svévolně příčina k řízení. Odchylný právní názor žal. úřadu, který pro to, jde-li o svévolné zavládání příčiny k úřednímu řízení, pokládá za relevantní také počet podaných odvolání a stížností, je právně mylný, a nař. rozhodnutí na tomto názoru spočívající nezákonné.

Č. 12.907.

Policejní věci: I. Rozsudkem vydaným po zrušení trestního příkazu podle § 67 pol. tr. řádu č. 65.000/1909 (R. T. 136/1909) může býti obviněný odsouzen za přestupek, na nějž onen trestní příkaz vůbec nezněl. — II. Řidiče, jenž nechá státí automobil delší čas na veřejné cestě, nelze trestati ani za přestupek § 130 zák. čl. I:1890, ani za přestupek § 3 statutu zemplinské župy č. 367-1445/1890.

(Nález z 21. května 1937 č. 12.717/37.)

Věc: MUDr. Bartoloměj J. v Ujtlaku proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 11. června 1934 o policejních přestupcích.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestními příkazy okr. úřadu v Trebišově z 2. října, 16. listopadu a 21. prosince 1933 byl st-l potrestán pro přestupky § 130 zák. čl. I:1890, jichž se dopustil tím, že 22. září, 11. listopadu a 9. prosince 1933 nechal státi osobní auto na Hlavní ulici v Trebišově před hotelem »Grand«, resp. »Central«.

Po líčení, jež k návrhu st-lovu bylo provedeno, vynesl okr. úřad v Trebišově 26. ledna 1934 rozsudek, jímž uznal st-le vinným přestupkem § 130 zák. čl. I:1890 (§ 119 zák. čl. XL:1879), jež spáchal tím, že ve dnech shora uvedených nechal své osobní auto v Trebišově před hotelem »Grand«, resp. »Central« delší dobu státi na státní silnici a porušil tím zákaz týkající se zaujetí cestního tělesa, obsažený v § 130 zák. čl. I:1890 a v § 3 statutu býv. župy zemplinské č. 367-1445/1890. Odsouzen byl na základě prve cit. ustanovení k peněžité pokutě 10+20+20, celkem 50 Kč, v případě nedobytnosti k 3dennímu uzamčení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad st-lovu odvolání a potvrdil rozsudek I. stolice v celém rozsahu.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Jak z obsahu nař. rozhodnutí, převzavšího odůvodnění rozsudku I. stolice, vysvítá, potrestal žal. úřad st-le proto, že ve dnech 22. září, 1. listopadu a 9. prosince 1933 nechal státi své osobní auto v Trebišově před hotelem »Grand«, resp. »Central« delší dobu na státní silnici. V těchto činech shledal žal. úřad skutkovou podstatu přestupků § 130 zák. čl. I:1890 a § 3 statutu býv. župy zemplinské č. 367-1445/1890, ježto jimi byl prý porušen zákaz zaujetí cestního tělesa v těchto předpisech obsažený, a potrestal proto st-le podle prve cit. ustanovení zák. čl. I:1890 a podle § 119 zák. čl. XL:1879, pod jehož trestní sankci zřejmě na podkladě § 4 cit. statutu a § 124 zák. čl. I:1890 přestoupení předpisu § 3 zmíněného statutu subsumoval.

Stížnost vytýká především po stránce formální, že v »mandátním řízení« — čímž chce patrně říci v řádném řízení zavedeném na základě odporu podaného proti trestnímu příkazu — nelze obviněného uznati vinným přestupkem, který nebyl obsažen v trestním příkaze. Tuto námitku nemohl nss uznati důvodnou vzhledem k ustanovení § 67 odst. 1 a 2 trest. pol. řádu. Stanoví-li se v odst. 1 tohoto paragrafu, že žádá-li obviněný zrušení trestního příkazu a konání líčení, dlužno žádané líčení konati tak, jako by trestní příkaz ani nebyl vydán, a praví-li se dále v odst. 2, že výrok obsažený v rozhodnutí vydaném na základě líčení může býti odchylný od obsahu trestního příkazu, plyne z toho zcela nepochybně, že podáním odporu potrestaného proti trestnímu příkazu pozbývá tento vůbec účinnosti a že jím trestní soudce policejní není v dalším průběhu řízení v žádném směru vázán, tedy ani co do skutkové podstaty činu potrestanému za vinu kladeného, ani co do jeho právní kvalifikace (srov. Boh. A 12.476/36 in fine). —

Ve věci samé vyznívají vývody stížnosti v ten smysl, že činy st-li za vinu kladené nezakládají skutkovou podstatu přestupků, pro něž byl st-l odsouzen. V tom dlužno po názoru soudu stížnosti přisvědčiti.

V § 130 zák. čl. I:1890 se zakazuje i dočasné zaujetí tělesa silničního a k němu náležejícího jakéhokoli příslušenství a prostorů k soukro-

mým účelům, zejména zakázáno je skládati na ně kámen, dřevo, cihly neb jiné hmoty, hospodářské plodiny, výrobky a zboží. Tvoří tedy legální skutkovou podstatu přestupku podle tohoto paragrafu »zaujetí, byť i jen dočasné, silničního tělesa a jeho příslušenství k účelům soukromým«. Jde tedy o to, co sluší rozuměti pod pojmem »zaujetí silničního tělesa k účelům soukromým«, resp. — což pro řešení dnešního sporu stačí — spadá-li pod tento pojem i zaujetí silničního prostoru stojícím vozidlem samým. Zákon uvedený pojem přesně nevymezuje, nýbrž spojuje se jen příkladným výpočtem jednotlivých případů pod něj spadajících. Zaujetí silničního tělesa stojícím vozidlem v tomto příkladném výpočtu uvedeno není. Již tato skutečnost nasvědčuje tomu, že zákonodárce pouhé zaujetí silničního tělesa stojícím vozidlem za jeho zaujetí k soukromým účelům nepovažoval, neboť nelze předpokládati, že by byl opominul uvésti tento nejtypičtější a nejčastější způsob zaujetí silničního tělesa. Správnost tohoto výkladu § 130 potvrzuje znění § 110, v němž se zakazuje ponechati vozidlo státi na cestě delší dobu. Je-li toho nevyhnutelně třeba, musí se vozidlo podle tohoto předpisu postavit na jednu stranu cesty tak, aby v jízdni dráze zůstalo s dostatek místa pro dva proti sobě jedoucí povozy. Z ustanovení tohoto plyne zcela jasně, že zaujetí silničního tělesa stojícím vozidlem je zásadně dovoleno. Ale potom nutno důsledně dospěti k závěru, že zákonodárce zákazem obsaženým v § 130 tento způsob zaujetí silničního tělesa postihnouti nechtěl a také nepostihl. Subsumoval-li tedy žal. úřad činy st-li za vinu kladené pod skutkovou podstatu přestupku § 130 zák. čl. I:1890, již však podle toho, co svrchu řečeno, nezakládají, a potrestal-li ho pro přestoupení tohoto předpisu, octl se v rozporu se zákonem.

Než nss nemohl uznati nař. rozhodnutí zákonným, ani pokud v činech st-lových shledalo skutkovou podstatu přestupku § 3 shora cit. statutu a potrestalo ho pro přestoupení tohoto ustanovení podle § 119 zák. čl. XL:1879. V druhé větě § 3 zmíněného statutu — jež pro daný spor jediné může přicházeti v úvahu — se stanoví, že povozům pro dopravu osob je též dovoleno zastavit se u chodníku, jestliže někoho dopravovaly nebo budou dopravovati a musejí čekati, až osoba ta své věci v domě nebo obchodě vyřídila. Že by tento předpoklad, za něhož zmíněná norma zastávku osobního vozidla na silniční prostoře dovoluje, v případě st-lově nebyl dán, nař. rozhodnutí nevyslovuje, nýbrž omezuje se na zjištění, že zastávka povozu st-lova trvala delší čas. Tato okolnost je však s hlediska uvedeného předpisu sama o sobě nerozhodná, neboť podle něho záleží na účelu zastávky, jímž jest i délka jejího trvání určena. Je tudíž nař. rozhodnutí nezákonným, i pokud činy st-li za vinu kladené podřadilo skutkové podstatě přestupku § 3 statutu býv. župy zemplinské č. 367-1445/1890. —

Č. 12.908.

Zemědělství. — Policejní věci: Polním pychem podle zákona č. 76/1875 z. z. čes. je přivlastnění zemědělských produktů, na nichž hospodáři nezáleží, nebo přivlastnění zemědělských produktů ve